

J F
132

2020
KNAŠAIS
PĒTERĪTIS

A/S VALTERS UN RAPA

J
132

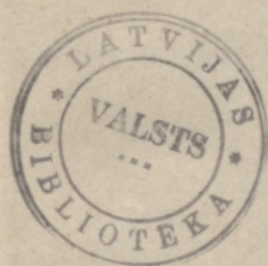
JELONA LEIMANE

L. V. B.
0306064820
358340 ✓

KNAŠAIS

PĒTERĪTIS

M. KOVALEVSKAS ZĪMĒJUMI

RĪGĀ 1939

A/S VALTERS un RAPA

1.

„Dieviņ, kāda liela balva!”
domā maiznieks Sukurgalva,
„Pēterits man kalpiņš brašs,
valodā un darbos knašs.”

Pēteritis cilā pannas,
miltu maisūs, sirupkannas.
Alvas poga vir-vir-bam
šūpojas pie svārkiem tam.

Abrā miltus beļ ar svaru;
Pēterim tāds darbs par gaļu.
Viņš pēc acumēra liek,
tas nekas, ja vairāk tiek.

2.

Bet, ak bēdas, skaties vien, „Drusku vairāk pielikts raugs,
kas tur kustas, kas tur skrien! vai gan kalns no miklas augs?“
Mikla kāpj no bļodas laukā, snauzdams, kamēr iesilst plītis,
kas to atpakaļ dzīs traukā? prāto mūsu Pēterītis.

Pirms pats Sukurgalva nāk,
raušus cept ir jāiesāk.
Bailēs puika lēca kājās
un pie plīts ar lizi stājās.

3.

Mikla jau pa gridu riņķo.
„Vai mans kalpiņš gul, vai slinko?“
dusmās Sukurgalva sauc,
pulka krunkās pieri rauc.

Rita cēlieni ir isi,
pinekļus vairs nenopisi —
sēsties manā mugurā
un caur logu rai-dai-rā!”

Piparkūku zirdziņš Spars
Pēterim kā labais gars
saka: „Mācieties vēl vari
tu kaut ko, ja šitā dari:

4.

„Krustām šķērsām ceļi iet, Pāri kalniem, cauri mežiem,
turies tik pie manis ciet: gaļām cilvēkiem un ežiem,
visa pasaule mums priekšā, kas gan to mums abiem liedz!“
dosimies tur taisni iekšā. piparkūku zirdziņš zviedz.

Zeme ligojas un dim.
laiž tie rikšos krim-kram-krim.
Tālumā var dzirdēt raudas,
steidzas viņi turp, cik jaudas.

5.

Kas šie mazie nabadziņi, „Labie ļaudis, apturiet,
ko te mežā dara viņi? mums pavisam slikti iet —
Koku zaros gaisma dzirkst, ir te liepa, ir te kļava,
kamdēļ asarās tie mirkst? sirds, ko meklējam, tik nava.

Sapņu princesite Dada
pametusi to pirms gada;
smaids bez sirds tai kļuvis rūgts —
rūķiem sirdi atrast lūgts.“

6.

Pēterits nav nesapraša,
doma šī ir viņa paša:
„Niekus asarām var gūt,
sirds ar sirdi jāsaļūt.“

Zili zvani sūnās zied,
simtu mēlēs putni dzied.
Bet turpat, kur saknes zaro,
Dadas sirds kā zvaigzne staro.

Un pirms melni satumst sili,
steidzas tie uz Sapņu pili.
„Sirds mums rokā, jauki gan!“
rūķu dzidrie smieklī skan.

7.

Baiga ceļa vidū nakts,
labš ikviens tad liekas kakts.
Lūk, kur uguns plivo vāja,
cimda izskatā tur māja.

Peļu māte durvis smaida,
bērni apkārt lec un skraida.
Puisēns, rūķi, zirdziņš Spars
redz, cik možs šai mājā gars.

„Šite jautri klāsies mums,”
svilpo mazais rūķis Bums.
„Ņemsim visi, kaut vai cietu,
dūraini sev gultas vietu.”

8.

Tavu peļu saimi čaklu!
Kā pa galvu, kā pa kaklu
viesiem mielasts sarikots,
kūp un burbuļo jau pods.

Peļu astes vien tik kust,
viss var izputēt un zust!
Pēters Dadas sirdi glabā
svārku kabatiņā labā.

Ak, tu zēvele un piķis,
nejauks peļu bērniem niķis! —
Pēteritim svārkos caurums
izgrauzts tāds kā jūras šaurums.

9.

Nedarbu ak tavu traku!
Projām laiž tie tiku, taku.
Zirdziņš, rūķi, Pēterits
priecīgi, ka tuvu rīts.

Pirms uz Sapņu pili iet,
caurums jāaizlāpa ciet.
Skroders Diedziņš, kupri plecos
labo bikses, svārkus vecos.

Visi tie tur kopā sanāk,
savu lietu ātri panāk.
„Lai tas ielāps ilgi turr,“
dzijas tidams. kaķis ņurr.

10.

Princesīte guļ bez smaida, Peterīts tās bēdas zin,
Sapņu tētiņš rūķus gaida. lakatiņu vaļā tin.
Lūk, tepat jau viņi klāt — „Sirdi atraduši esam,”
grib, bet nevar izrunāt. saka viņš, „nu jums to nesam.”

Dadai sirds tuk, tuk sit krūtīs,
puķes uzzied logu rūtīs.
Pēterim nav laika daudz,
viņš pa ceļu tālāk jaudz.

11.

„Lai tie cits ar citu skrejas.“
milzis labsirdīgi smejas.
„Ritu mēness kāzas svin,
visa pasaule to zin.“

Pēterīts sauc: „Zirdziņ, lec,
ritu mēness sauli prec.
Abiem jāredz mums tās kāzas,
zeme salst, vai lietūs gāžas.“

Tuvu spožlem zvaigžņu bariem
zirdziņš turas soļiem gaŗiem.
Eži, zaķi, kamenes
jaunam pāŗam laimi nes.

12.

Jaunie ļaudis nava sliņķi,
mēness sauli griež uz riņķi;
zvaigznes augstu kājas ceļ,
ezis tās lai nesadzeļ.

Runcis spēlmanīts nav slikts,
visus ielikšmot tam likts;
lieli prieki, liela laime,
dejo kāzinieku saime!

No šis gaismas brinum spilgās
Pēteritim jātvikst ilgās:
viņam mājās gribas kļūt,
savmāsiņu vidū būt.

13.

Pēteritis mājup dodas,
ceļa biedru daudz tam rodas.
Ak, cik jauki sēdēt tā,
visiem zirga mugurā!

Ātri vakars virsū nāk,
zvaigznei spidēt jāiesāk.
Ceļotājiem viņa rāda,
kur ir mežs vai upe kāda.

„Zirdziņ, zirdziņ, vieglām kājām
teci atpakaļ uz mājām!”
Pēteritis saprot jau,
ka nekur tik labi nav.

14.

Ziemassvētku zvaigzne mirdz, Kādus ceļus viņš nu mēro,
mātei rūpju pilna sirds. pasaulē ko redz un vēro,
Darbs tai nesokas kā senāk, kur tas Ziemassvētkus svin?
Pēteritis mājās nenāk. māte krustām šķērsām min.

Kas tur tā aiz sliekšņa zib,
vai kāds iekšā iekļūt grib?
Trīs māsiņas brāli gaida,
raidai - rādi - ridi - raida!

15.

Tupu, rāpu, divreiz kājās,
Pēteritis atkal mājās!
Radi, draugi apkārt tam
kā jau knašam puisēnam.

Sukurgalva lēns un kluss
visiem dala cepumus.
Pasaulē ir labi gājis
tam, kas viņa zirgā jājis.

Dari tā vai dari šitā,
vienmēr labo meklē citā —
tava ceļa zvaigzne tad
nesatumsis it nekad!

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA

0306064820

18.750.000